

["Treća" i nije neka sreća...](#)

Fra Vladimir Vidović, voditelj Pučke kuhinje Sv. Duh u Zagrebu: Naši su korisnici u najvećem broju umirovljenici koji žive na rubu bijede i na margini društvenog interesa...

Davorka Blažević • 07/12/2022 u 19:36 •

Sviđa i

Svijet je doista postao nehumano mjesto. Marljivo učite, obrazujete se, radite pošteno i predano 40 godina, izdvajate sva ta četiri desetljeća doprinos za mirovinsko osiguranje kako biste u starosti imali od čega živjeti, a onda vas rastrošna, socijalno neosjetljiva država pretvori u prosjaka. Osudi na glad. Umirovljena zagrebačka profesorica nedavno se u suzama obratila fra Vladimiru Vidoviću, ravnatelju Doma sv. Antuna i voditelja Pučke kuhinje Sv. Duh u Zagrebu, i posramljeno priznala da je – gladna. Za nju je to smak svijeta, za društvo u državi jedne članice Europske unije- prvorazredna sramota i poraz!

Dnevno i 500 obroka, a trend raste!

U **Pučkoj kuhinji** koju vodi **fra Vladimir Vidović** nema nikakvih evidencija korisnika i na to su, kako nam je kazao, jako ponosni jer na taj način čuvaju dostojanstvo ljudi u potrebi koji žive na rubu siromaštva i na margini društvenog interesa. Po njima bi svako evidentiranje korisnika bilo krajnje ponižavajuće za one koji im se obraćaju, računajući na njihovu diskreciju. Jer, kako priznati i sebi i drugima da si nakon 3-4 desetljeća rada osuđen, ni kriv ni dužan, na bijedu, na glad?

No, iako evidenciju ne vode, u Pučkoj kuhinji **Sv. Duh** dobro znaju koliko im je obroka svaki dan spremiti za one koji kucaju na njihova vrata. A iz godine u godinu broj potrebitih, pa tako i broj njihovih korisnika, ubrzano raste. Još do prije dvije godine, **do 2020. pripremali su oko 300 obroka dnevno**, ali je pandemija covida-19, a potom i razorni potres u **Zagrebu**, značajno povećao broj ugroženih građana. **Dvije pandemijske godine** spremali su oko **400 obroka**, a danas, evo, **zadnja dva mjeseca ove 2022. dosegli su i 500 obroka dnevno!**

Nije tim ljudima važno što je na meniju, može biti i pizza, važno je da je toplo. Voće koje ide uz obrok, ponesu kući, i kako sami priznaju nikad ga ne bi ni jeli da ga ne dobiju u **Sv.Duhu**, jer je za njihova mizerna umirovljenička primanja- preskupo.

Sram i poniženje

Život postaje sve skuplji, a s mirovinama se može sve manje potreba namiriti, i naravno da umirovljenici s najnižim, minimalnim mirovinama sve teže i teže preživljavaju, kaže **fra Vidović**. Oni već danas žive u dubokom siromaštvu, a nažalost, dodaje, taj trend će rasti i dalje. U zadnje vrijeme **u njihovoj Pučkoj kuhinji najviše je umirovljenika**, onih koji po pravdi i poštenju nikako tu ne bi smjeli biti. To su osobe koje su radile cijeli život, koje su uvijek sve svoje obaveze uredno podmirivale, a sad su osuđene na Pučku kuhinju. A svaki dan sve je više novih lica...

– Sram tih ljudi prisiljenih dolaziti k nama po obrok, poraz je svih nas- reći će nam **fra Vidović**, franjevac koji se dnevno susreće s najrazličitijim ljudskim sudbinama koje su ljude dovele na njegov prag, prag **Pučke kuhinje** koju vodi. Financiraju se u najvećoj mjeri iz **zagrebačke gradske blagajne** bez koje ne bi mogli opstati, a dijelom od **donacija građana i tvrtki**, među kojima je i pomoć u naravi koju primaju iz **Njemačke** od tamošnjih dugogodišnjih dobrotvora.

Fra Vidović ovih adventskih dana posebno upozorava na novu kategoriju potrebitih, siromašnih građana koji si, od svojih mirovina, ne mogu osigurati nijedan topli obrok. Radi se o **umirovljenicima s tako mizernim mirovinama da su doslovce – gladni!** Za njih je **Pučka kuhinja** jedina šansa da pojedju nešto toplo, da zagriju prazan želudac i klonulu dušu. Žalosno je to, pogotovo kad pomislite da su iza tih nesretnih ljudi godine i godine rada, i izdvajanja u mirovinski fond, da bi danas molili za suhi kruh.

Suze gladne umirovljene profesorice

Sa **fra Vidovićem** smo pričali o bijedi na koju su osuđeni neki članovi ovog društva, napose oni kojima je njihov dugogodišnji rad trebao osigurati mirnu i sigurnu starost.

Umirovljena profesorica koja mu se nedavno javila u suzama, preplavljena osjećajem srama što išće koricu kruha, što mora u svojim godinama moliti za topli obrok u **Pučkoj kuhinji**, jer skapava od gladi, nije usamljen slučaj, kaže nam **fra Vidović**.

-Nećete vjerovati, ali puno takvih imamo- reći će. Slaže se da je porazno za društvo da jedna profesorica nakon svog dugog radnog vijeka koji je iza nje, nema što za jesti, ne može od svoje mirovine preživjeti.

Nije li to sramota za državu koja je dužna skrbiti o svojim građanima, pogotovo onima koji su je svojim radom i izdvajanjem kroz poreze i doprinose itekako zadužili?

-Je, naravno- veli **fra Vidović**, ali to je jedna sasvim druga priča, dodaje, ne želeći izlaziti izvan okvira svoga posla i svoje službe.

Može li njegova ustanova učiniti još nešto za ljude u potrebi, osim tog jednog toplog obroka dnevno, pitali smo fra Vidovića.

-Naše je poslanje upravo u tome: tu smo za ljude koji su u potrebi. To su sad druge priče zašto netko tko je vrijedno radio 30-40 godina ne može pristojno živjeti od svoje mirovine. To je zaista jedna potpuno druga tema. Mi smo tu i mi ćemo pomoći i pomažemo, konkretno i toj gospođi, a nije jedina, takvih je jako puno- govori **fra Vidović**.

Umirovljena profesorica koja je postala “abonent” Pučke kuhinje Sv.Duh zalazi ovdje redovito unatrag zadnjih mjesec dana. Ima i drugih, sličnih slučajeva, različitih sudbina. **Fra Vladimir** spominje i **primjer iz vremena pandemije kad su imali na hrani obitelji koje su se našle u potrebi zbog lockdowna,**” ljudi su izgubili posao, i onda su po taj jedan topli obrok dolazili u **Pučku kuhinju**. Ali, to je, srećom, bilo privremeno, pa kad se sve ponovo otvorilo, a oni dobili posao, zahvalili su nam i više nije bilo potrebe da nam dolaze.”

Što možete s 800 kuna naknade?!

Takvih situacija ima, ali u zadnje vrijeme je **najviše umirovljenika** koji primaju minimalne mirovine ili zajamčenu socijalnu naknadu.

-A sami znate kakve su cijene, i **što zapravo možete sa 800 kuna naknade**. Evo, pada mi na pamet jedna naša korisnica, divna osoba, u dobi od 82- 83 godine. I pazite njezinu situaciju: ima sina koji je teški invalid, u četrdesetim je godinama, zbog invaliditeta se nije mogao ni oženiti ni zaposliti, i majka skrbi o njemu. Ona je još vitalna, spretna, mada je u svemu tome i sama psihički stradala, ali je lucidna žena, svjesna svoje sudbine. Sad zamislite, ta žena u godinama svaki dan, sa sasvim drugog kraja grada, dolazi po obrok u našu pučku kuhinju, po kiši, snijegu, hladnoći, što nije ni lako ni ugodno. Ali, što nju najviše muči? Svjesna je svojih godina i najviše je muči tko će se brinuti za njezinog sina kad ona umre- ispričat će nam **fra Vidović**.

Siromaštvo je ogroman problem, kaže naš sugovornik, i s njim se otvara Pandorina kutija, jer bijeda, siromaštvo nikad ne dolazi samo, tu su često u pitanju i bolesti, bilo psihičke ili fizičke, i sve se tu ispreplete, pa imate prave tragedije. Tužne su to priče.

Bez evidentiranja!

Pučka kuhinja Sv. Duh otvorena je 1995. i od tada, kako nam napominje **fra Vidović**, njegovi fratri koji su pokrenuli to djelovanje odmah su donijeli doluku da neće evidentirati korisnike.

-I zaista ne postoji nikakva evidencija, ni tajna ni javna, ni u arhivi, nema nikakvog popisa korisnika, iako se svako malo pojavi inicijativa s različitih strana da se ljudi popišu, da se vidi tko su i slično. Ali, to bi- smatra **fra Vidović**- bilo protivno samoj ideji Pučke kuhinje, jer ideja da tu svi koji dođu, baš svi, dobiju topli obrok . Jer, nitko u Pučku kuhinju sasvim sigurno ne dolazi ni iz hira ni iz koristoljublja, nego iz prijekne potrebe. I pritom moraju potisnuti i taj osjećaj srama kad dolaze, jer to im sasvim sigurno ne pada nimalo lako. I onda je najmanje što im treba kad ovdje dođu da im netko traži podatke, da ih evidentira, da moraju kazivati zašto su tu. Ne treba ih i dodatno ponižavati, zaključuje voditelj Pučke kuhinje Sv. Duh.

Zbog pandemije su prije dvije godine počeli obroke dijeliti u vanjskom, dvorišnom prostoru, i tako će vjerojatno ostati do proljeća, dok se ne pripreme za novi model, a onda se vraćaju unutra, pod krov. Imaju dvije blagavaonice i bit će mjesta za svih da mogu sjesti i u miru pojesti taj obrok, jedini u danu kojega imaju.

Pučka kuhinja na Svetom Duhu od rujna 2018. u dobroj mjesri se **oslanja na angažman volontera** koji su se uključili na inicijativu i prijedlog provincijalnog ministra **fra Josipa Blaževića**. Volonteri poslužuju i korisnike u Pučkoj kuhinji. a kako ističe **fra Vidović** cilj im je približiti se ljudima i osim hrane pružiti im i lijepu riječ, osmijeh, s pažnjom ih saslušati u njihovim nevoljama. Ljudi u potrebi trebaju znati da ipak nisu odbačeni i zaboravljeni od svih, da nisu sami na svijetu...

*Tekst je realiziran uz pomoć sredstava iz Projekta poticanja novinarske izvrsnosti 2022. – Agencije za elektroničke medije.

